

Rabin, el mite i la necessitat

Yitzhak Rabin de cos present és el símbol d'una generació de sionistes que per imposar la pau i salvaguardar l'estat jueu han sabut renunciar a la 'reconquesta' i s'hi estan deixant la vida.

Han passat gairebé trenta anys des que la revista francesa *Les Temps Modernes* va publicar un cèlebre recull en què vint-i-quatre intel·lectuals àrabs i jueus intentaven raonar i contribuir a posar les bases si no de la convivència almenys sí d'una coexistència que allunyés la violència. Aquella "heroïcitat intel·lectual" de l'any 1967, que no va tenir més transcendència que la de les llibreries i els debats universitaris tenia un epíleg curiós vist amb els ulls d'ara: ni més ni menys que un projecte de pau patrocinat per la Iugoslàvia de Tito. En el pròleg, Jean-Paul Sartre no es cansava de demanar reflexió, diàleg i recerca de la veritat "en la seva complexitat" i "fins i tot si corre la sang".

En certa mesura la catarsi que proposaven *Les Temps Modernes* i Jean-Paul Sartre es va començar a fer davant del cadàver de Yitzhak Rabin vetllat i acomiadat per una cort d'israelians, palestins, reis i presidents. Fins i tot sembla que els símbols, en els quals és tan rica la cultura jueva, estiguessin disposats a planar-hi per donar significat històric a la tragèdia. A Rabin el maten en ple tercer mil·lenari de Jerusalem, que és tant com dir 3.000 anys de la creació del Regne d'Israel per David. I és enterrat al costat de Teodor Herzl, home que fa justament cent anys va publicar *L'estat jueu*, la bíblia del nacionalisme sionista.

Llar nacional i Gran Israel. Herzl va fer aquella proposta de construir una llar nacional per tots els jueus del món perseguits o amenaçats després de convèncer-se que l'antisemitisme estava tan arrelat que impedia l'exercici dels drets culturals i religiosos als jueus, especialment als d'Europa central i oriental. És, doncs, la necessitat defensiva l'argument que porta Herzl a fundar el sinionisme. I el sinionisme, com fan tots els nacionalismes, rescata el mite, el del Gran Israel, que acabarà tenint tics colonials i fins i tot temptacions imperials.

Gran Israel, o simplement Israel, que els àrabs havien de destruir llançant al

mar tots els jueus. Aquesta retòrica, alimentada per l'obscurantisme àrab, protegit primer per Hitler i després per Stalin, només va servir per a utilitzar la causa palestina com a *casus belli* mentre centenars de milers de persones es podrien d'odi en camps de concentració.

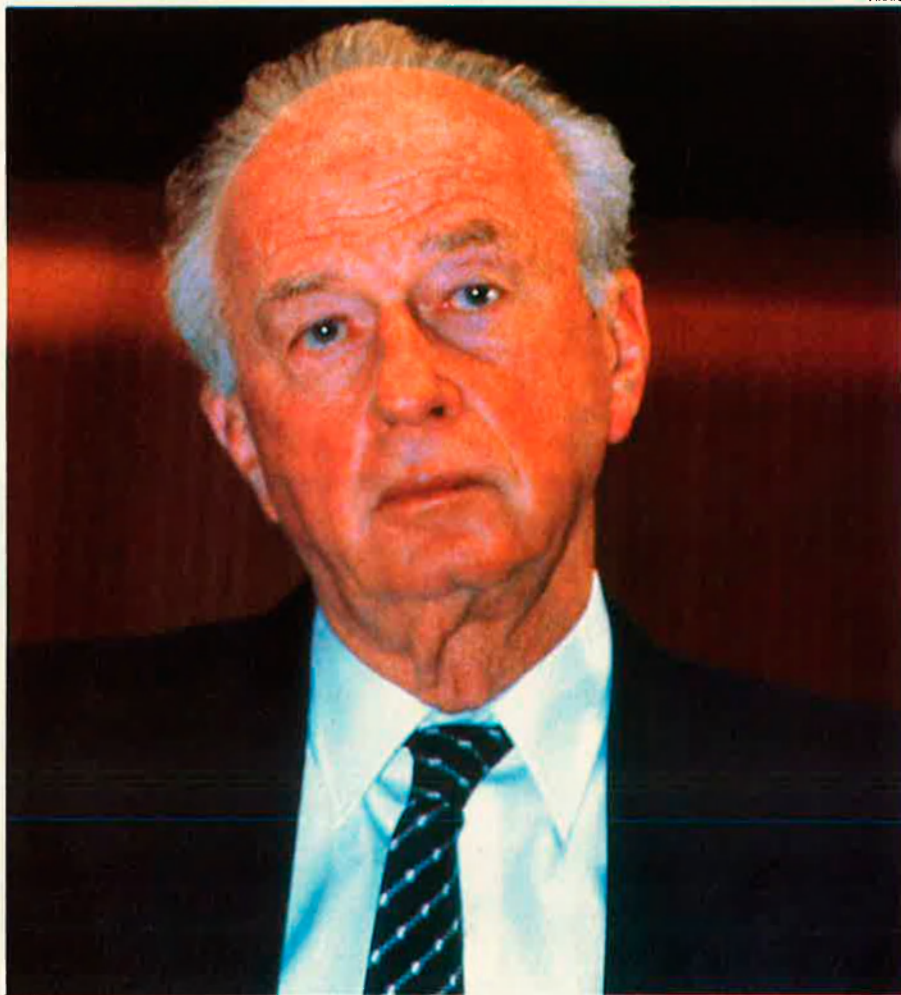
Allò era l'autèntica gangrena d'Israel i Yitzhak Rabin va saber veure-ho i fer el tomb que li ha costat la vida. El cadàver de Rabin representa tota una generació de sionistes que s'han arriscat a fer tot el contrari del que va fer Herzl per poder arribar al mateix objectiu: renunciar al

mite mil·lenari, territorial i tribal per així garantir la supervivència de l'estat jueu.

La necessitat s'ha imposat finalment al mite, que ha quedat simbolitzat per la cara espantada de Yigal Amir, el jove de 25 anys que va disparar contra Rabin. Ben possiblement els seus pares havien estat admiradors d'aquell general Rabin heroi del 1967. I el jove Yigal Amir, criat en el mite del Gran Israel encara no pot entendre per què el mateix home que havia fet la "reconquesta de Samaria i Judea" ara les lliurava a l'enemic.

Llibert Ferri

ARXIU

Yitzhak Rabin, poc abans de ser assassinat. L'ex-primer ministre va entendre el que no havia de ser l'estat jueu.